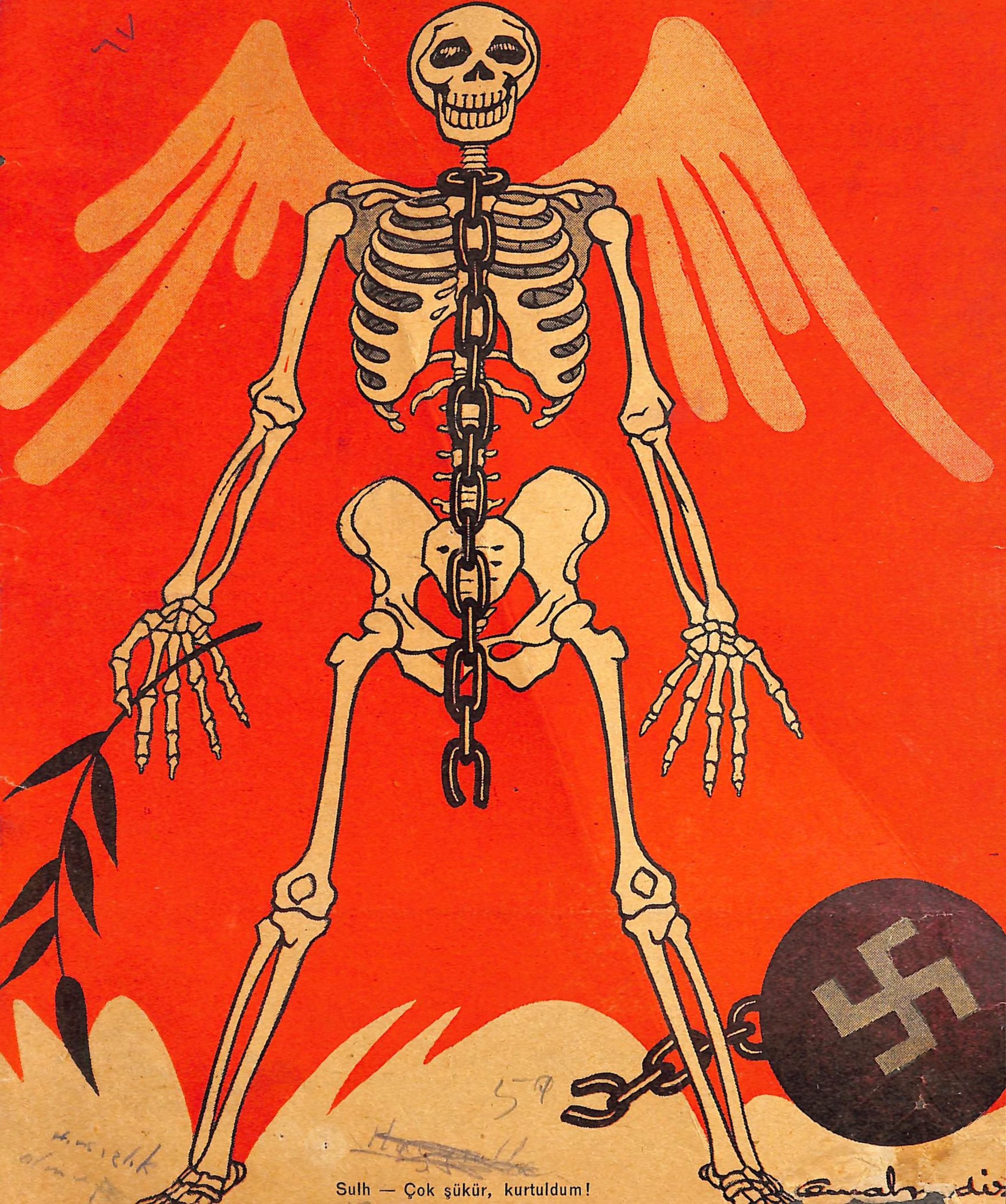
AKBABA

Sulh — Çok şükür, kurtuldum!

Şundan bundan

Unutulan Yasaklar

Bizde yasaklar da insanlar gibi, doğuyorlar, yaşıyorlar ve ihtiyarlayıp ölüyorlar!

Acaba, hafızalarımızdan yasaklığı silinmiş kaç yasak vardır, hiç düşündünüz mü?

Köşe başlarındaki: «Buraya işemek yasaktır!» levhalarını ıslatan yasak düşmanlarını bir tarafa bırakalım.. Fakat, şu Valikonağı caddesindeki çocuk bahçesinde bile hava aldırmağa çıkarılan kurt köpeğini, ana kuzuları arasında, ağızlık dolaştırmak yasak değil midir?

Bu yasak, yalnız o çocuk parkında değil, Taksim meydanında, İstiklâl caddesinde, şehrin emniyeti, vatandaşın rahatı için kol gezen memurlarımızın gözleri önünde hergün tekrarlanıyor...

Görmüyorlar mı?

Görüyorlar... Fakat bu görüş, hafızanın uzak bir köşesinde pinekliyen eski bir yasağı uyandıracak, kendine getirecek kadar kuvvetli değildir!

Malûm ya, eski devirlerden kalma kötümser bir tekerleme, bize: «Devlet yasağı üç gün sürer!» diyor.

Beton göğüsleri yüz binlerin gururile kabarmış sıra apartmanlar dizili bir caddeden geçiyorsunuz. Kollarını sıvamış kapıcılar, ellerinde iri sopalarla, yaya kaldırıma gerilmiş paspasları ha babam döğmektedir. Pat pat pat pat!, Toz, duman, seksen kişinin ayak türabı yolcuların ağzında, burnunda!

Tuhaf değil mi?. Köşe başında bir memur, parmağında düdüğünün zincirini çevirerek bu manzarayı seyretmekte, yahut bu caddeyi kaplıyan mikrop bulutu içinden öksürerek geçmektedir.

Ne dersiniz?, Bunun yasak olduğunu bilmiyorlar mı?.

Biliyorlardı.. Biliyorlardı.. ama, üzerinden devlet yasağının ömrü olan kimbilir kaç üç gün, kaç üç ay, hattâ kaç üç yıl geçti... Unuttuk!

— Bahalım iki büyük meseleden önce hangisi halledilecek...
— Neymiş o iki büyük mesele usta?..
— Polonya meselesiyle zeytinyağı meselesi!...

Dört kişi, meselâ karı, koca, iki çocuk, durak yerindeki bir otomobile binmek istiyorsunuz. Şoförün yanında, yağlı paçavralara bürünmüş, saç sakala, sakal saça karışık hırpani kılıklı bir yamak..

— Yavrum, diyorsunuz, sen in de oraya ben oturayım..

İkisi birden, ağız dolusu sigara dumanını suratınıza püskürerek:

— Şöyle sıkışın işte, diyorlar.. O muavinimdir!

Yüzünüze, küfür eden gözlerle bakarak:

— E, ne olacak yasaksa yani?.

Öyle ya, devlet yasağı bu!.. Kırk yıl sürecek değil a...

***

Bu yasaklar, bir değil, beş değil, on değildir... Unutmayınız ki, Sirkeci köftecilerinden Beyoğlu lokantalarına kadar her yerde, müşteri önüne, sorgusuz sualsiz ve istediğiniz kadar getirilen şu ekmek te hâlâ yasaktır!.

Hayır, hayır, hayır! Devlet yasağının üç gün sürmiyeceğini, devlet yasağının en muhterem yasak olduğunu herkese, hepimize anlatmamız için, o yasağa, evvelâ kendimiz, sonra kendimiz ve sonra, gene kendimiz inanmalıyız!

Çimdik

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon : 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için: Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

10 Mayıs, 1945 Perşembe

Sayı: 59

20 Kuruş

AKBABA

Yıl : 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Yusuf Ziya Ortaç Sayı : 59

HAKKINIZ YOK!

Duçe, kendisine çevrilen tüfeklerle gözgöze gelince haykırmış:

— Hakkınız yok.. Hakkınız yok!

Dünya ile ahret arasında söylenen bu sözlerden, son moda bir siyaset edebiyatı çıkarmak kolaydır:

— Hangi hak Sinyor ?!.

Faşizmin tarihi böyle bir sual sormağa ve bu suale, Mussolini hitabetile cevaplar vermeğe pek uygundur.

Fakat biz böyle yapmıyacağız ve bir ayağı Arnavutlukta, bir ayağı Habeşistanda, Akdenizi iki bacağı arasından akıtarak dünyaya meydan okuyan bu tahta kılıçlı Sezarla ayni çığlığı tekrarlıyacağız:

— Hakkınız yok.. Hakkınız yok!

İtalyada - Mussoliniyi kurşuna dizenler de beraber - onu alkışlamamış bir çift avuç var mıdır acaba?

Roma sokaklarından, boruların altın şimşekleri tutuşarak, trampet sağnaklarile akan kara gömleklíler seli İtalyanın yıllarca gururu oldu.

O, her kalabalık karşısında, İtalyanın tek göğüsten çıkan nağraları ile karşılanıyordu.

Arnavutluğu, İtalya krallığının tacına kanlı bir yakut tanesi gibi takarken, şimdi ölüsüne tüküren ağızlar, onu yalnız «yaşamak» mastarının ağızlar dolusu sevinciyle alkışlıyorlardı:

— Yaşa!!!..

İtalyan uçakları, Haile Selâsenin şemsiyesini bombalarken ve Habeş kralının ölüm güzeli verem kızı radyoda ağlarken, bütün İtalya, onun yırtık gülüşiyle sırıtıyordu.

Gazetelerden : Mussolininin cesedi bir ağaca asıldı..

Zavallı ağaç!

Beraberdiler!.. Yunanistanın ciğerlerini sökmeğe giderken beraberdiler.. Yaralı Fransayı arkadan vururken beraberdiler...

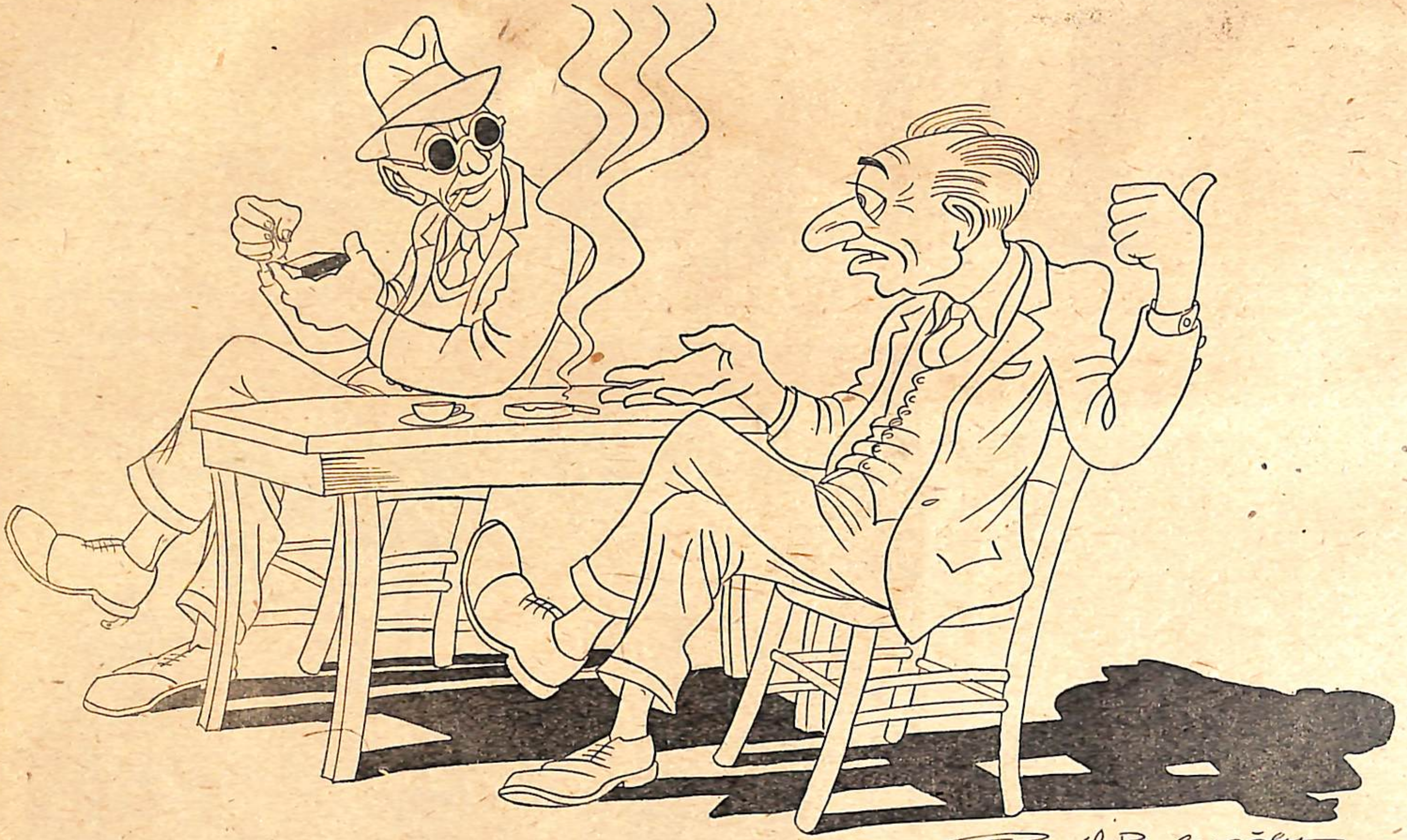
Korsika, İtalyan Emperyalizminin obur ağzında bir istilâ marşının nakaratı olmuştu:

— Korsika.. Korsika.. Korsika!..

Şimdi, mezarı bile milletin gayzından saklanan bu adam, bir saltanat boyu nutuklarının en haklısını, iki kelime ile son nefesinde toplamıştır:

— Hakkınız yok!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Mussolini ile Hitlerin ölümü arasında ne fark var?...
— İtalya ile Almanya arasındaki fark!

Mussolininin Ruhiyle Mülâkat

Milâno'da şahsî bir iş için bulunuyordum. Plazza Grandioso (büyük meydan) a gelince şaşırdım kaldım. Muazzam bir kalabalık. Ortada sekiz on darağacı... Herbirinde birer adam sallandırılmış.. Bir ihtiyarla genç bir kızın ölüleri yan yana... Birisine sordum:

— Qui esta?..

Adam sözümü bitirmeğe bırakmadan kalabalık bir cevap verdi:

— Il Duce Benito Amilcare Andrea Mussolini e perenti, e la maitressa di leri...

Anlıyabildiğim şuydu: Mussolini, akrabaları ve metresi...

Yeni asılmışlar.. Herif «Ölülere yetişmek istiyorsanız acele edin!» diyordu.

Hemen kabiliyetimi kullandım ve daha ruhları stratosfer'e varmadan yetiştim. Mussolininin ruhu, tıpkı Cemal Nadirin karikatürlerindeki gibi kör, topal, hasta, bitkindi. Yanında masum bir meleğe benziyen genç metresi onu yediyordu. Not defterimi çıkartıp yanına sokuldum:

— Bonjur meslektaşlar!

Dedim. Mussolini de Türkçe cevap verdi:

— Pek günaydın denemez. Siz de siyasî mahkûm musunuz yoksa?...

— Hayır, siz gazeteciydiniz vaktiyle de onun için böyle söyledim. Türkçeyi ne zaman öğrendiniz?

— Ölüler her dilden anlarlar!.

— Sizi yargılamadan mı astılar?

— Evvelâ kurşuna dizdiler, sonra astılar. Benim gibi bir adama öyle bir kere ölüm yaraşmazdı elbet... Mamafih sağ bıraksalardı onlara koca bir imparatorluk bağışlıyacaktım.

— Ya.. Ne imparatorluğu?

— Eskisi gibi: Hayâl imparatorluğu...

— Peki niye sağ bırakmadılar?

— Gûya onlar bana öbür dünya imparatorluğunu bağışlamışlarmış. Hiç böyle şey olur mu?

Himmler'in Vasıyeti

Hitler'le şu dünyayı hemen istedik ezmek;
Lâkin çabucak olmuyor âlemde her istek...
Dimyat'la pirinç âfeti ahvâle bir örnek;
Tam sırtına inmiş gibi bir koskoca mertek,
Yükselmede Almanya'dan âvâz-ı dahîlek!

★

Yutmak diledik âlemi; heyhââât, yutulduk;
Beş cephede binlerle ve binlerle tutulduk..
Rüya ve hakikatta ne umduk ve ne bulduk:
Hitler'di tutan fasl-ı ferahnâk ile düm-tek...
Yükselmede Almanya'dan âvâz-ı dahîlek!

★

Pek nafile olduydu, tepindimse de ter-ter,
Ben, vâzı-ı imza: Nazi'ler Nâzırı Himmler,
Ben söylüyorum: Avrupa artık barış ister!
Yazmış vasıyetnâmeme Dehrî bile: garçek,
Yükselmede Almanya'dan âvâz-ı dahîlik!

Dehrî-i Zaman

— Senin Allahtan korkun yok mu hanım?.. Güpegündüz tahtapoşa çıkıp konuya komşuya karşı zeytinyağlı dolma sarılır mı?!..

— Niye üstadım? Ecdadınızdan birtakım papazlar, din adamları vaktile cennet köşklerini dünyaya parayla satmışlardı ya.. Hem şiz de İtalyanlara hayli vaitte bulunmuş idiniz. Onlar lâfta kalmadı mı? Kuzum, sizin bu imparatorluk sevdası nereden geliyor?

— Benim ecdadım böyle büyüdü de ondan. Kendim de sarayda doğdum büyüdüm...

— Ama tarihçiler evinizin gayet sefil bir kulübe olduğunu yazıyor...

— Sen ona ne *bakıyorsun*! Adı «saray» dı ya...

— Mesele yok öyleyse.. Sizde bu hayâl genişliği varken romanlar yazmalıydınız..

— Yazdım ama, sanat alanında muvaffak olamadım. Orada palavra sökmüyor. Kımse yutmadı...

— Maşallah argo da konuşuyorsunuz...

— Tabiî.. Son zamanlarda Pitigrilli'yi okuyordum!.

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Hayâllerimi tahakkuk ettirmeğe çalışacağım...

— Nasıl?

— Dünya ve İtalya için bir cennet tasavvur etmiştim, cehennem oldu. Öbür dünyada beni tabiî cehenneme gönderecekler, belki orasını cennete çevirebilirim...

— Pek büyük bir iddia değil, size yaraştıramadım..

— Ne yaparsınız, hayat insanı tevazua götürüyor..

— Fahrettin Kerim sizin için megaloman diyor.. Ne dersiniz?

— Doğrudur. Şu farkla ki ben büyük şeylere vurgundum. Yani lûgatteki mânasile megalo tutkunuydum. Halbuki megalomanlar kendilerini büyük görürler!

— Siz kendinizi büyük görmüyor musunuz? Ya o unvanlar, imparatorluk hülyaları...

— Onlar az bile benim gibi bir adama... Yazık ki dünya tevazuumu anlıyamadı.

— Yanınızdaki genç kız metresinizmiş diyorlar. Doğru mu?

— Şu gazetelerle ajans haberlerinden bıktım usandım. Evet o kız metresimdir. Fakat, insaf edin. Ben de metresle yaşıyacak gençlik nerede? Bu kelimenin bir mânası da ev sahibi, hâkime demektir. Yani bana hâkim olan kadın. Sizin ajans mütercimleri bermutat bunu yanlış tercüme ediyor ve kelimenin tek manâsını bildiklerinden torunum yerindeki kızı sevgilim diye gösteriyorlar...

— Peki üstadım, sizsiz İtalya neolacak acaba?

İhtiyar ve dişleri dökülmüş Mussolini bir an boşlukta, bir bulut parçası üzerinde durdu; geniş bir nefes aldı. Sonra, görmeğe çalışarak yeryüzüne eğildi. Virgilio'nun meşhur mısraını tekrarladı:

— Nec sine te nec tecum, vivere possum!

Yani (sensiz de, seninle de yaşanmaz!) Bunu bana değil, İtalyanlara sorun! Benden evvel halinden memnun ve rahat, mesut bir İtalya vardı. Benden sonra da gene öyle bir İtalya olacak! Bunu bilmiyecek ne var?

Benito'ya baş sağlığı diliyerek pike uçuşile yeryüzüne inerken ben de mırıldanıyordum:

Ne kendi eyledi rahat, ne halka verdi huzur;
Yıkıldı gitti cihandan, dayansın ehli kubûr!

(Görünmiyen Adam)

Berlinin son bombardımanından sonra, ikinci derecedeki Nazi şeflerinden biri, firar etmek üzere istasyona koştu. Fakat geçtiği caddeler baştanbaşa harabe halindeydi. Şimendifer memurlarına mahsus üniforma giymiş birisi oralarda dolaşıyordu. Şef sordu :

— Gar nerede?

Memur büyük bir çukuru gösterdi :

— Dört saat evvel tam buradaydı!

●

Almanyada genç kızlık ve delikanlılık çağında insan kalmadığı için altı yaşındaki Giza ile yedi yaşındaki Hans şiddetli bir aşkla sevişmeğe başlamışlardı. Düsseldorf'ta idiler. Giza yalvardı :

— Kuzum Hans, herkesten uzak, kimsenin bizimle meş-

Gazetelerden : Hitler meç

— Mussolininin metresini neye öldürmüşler acaba?..
— Korkularından... Belki yeni bir Mussoliniye gebedir diye!

İki Yardımsever!

"Yardımseverler cemiyeti„ menfaatine verilen balodaydılar. İane toplayan bir bayan Halil Lûtfi'nin masasının başında durdu. Halil Lûtfi onların geldiğini görmüş ve hararetli bir bahse dalmıştı. Bir taraftan konuşurken öbür yandan cebindeki sarı basın kartını çıkardı, gösterdi ve iki lâf arasında cevap verdi :

— Paso !..

●

Aynı baloda, aynı bayan çapkınlığı ve sarhoşluğuyla meşhur bir zatı büfede görerek yanına yaklaştı. Dileğini tekrarlamağa hazırlandı; fakat öbürü, elinde kadeh, gözler mahmur, onun konuşmasına vakit bırakmadan :

— Yanılıyorsunuz güzel bayan, dedi, sizinle evvelce hiç bir yerde görüşmediğimize eminim!

Ve yürüdü gitti.

Vurgun

İki vurguncu konuşuyordular. Biri :

— Ortağımdan ayrıldım! dedi, müşterileri âdeta soyuyordu!

Arkadaşı sordu :

— Şimdi ne yapıyorsun?

— Hiç! İşe tek başıma devam ediyorum!

Almanların hizmeti

Harb suçlularını tesbit ve muhakeme komisyonu son zamanlarda mühim bir karar vermek üzere bulunuyor. Alman gazeteleri, aylardan beri birçok harb suçlusu durumundaki yüksek rütbeli Alman subay ve memurlarının «kalb durmasından„ maalesef kaybedildiğini bildirmekte... Bu durum karşısında, harbin sonuna kadar suçlu denebilecek hiç kimse sağ kalmıyacağından, komisyonun vazifesi kendi kendine nihayetlenecektir.

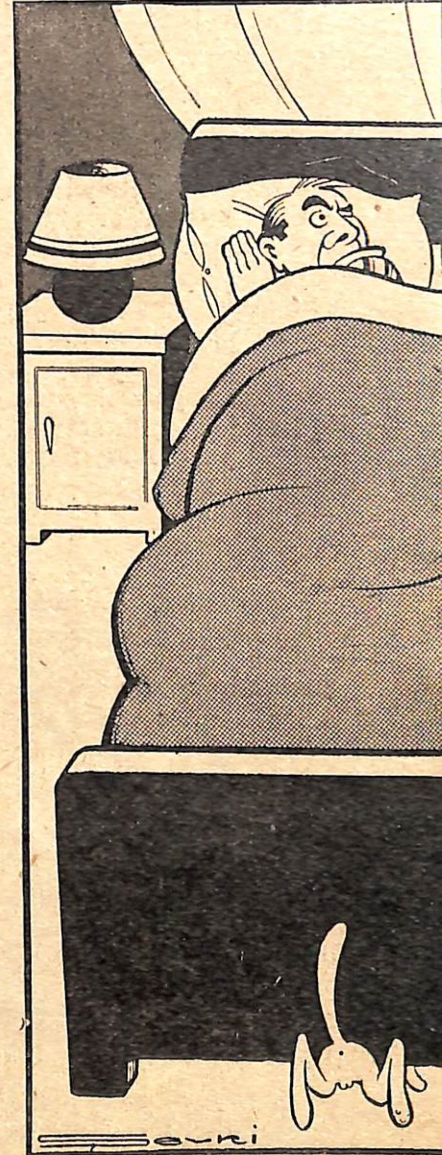
Yazık!

Yine Beyoğlunda bir yaralama vakası vardı. İki üç gün sonra, yaralananın karısını, komşuları ziyarete geldiler :

— Vah vah, pek üzüldük, sizinkini yaralamışlar...

Kadın hayıflandı :

— Sormayın kardeş! Caketini ördürmek için tam beş lira verdim!

— Karyolanın altında bir tık

RALARI

ul olmayacağı, in cin bulun-
ayan bir yere gidelim...
Hans bir an başını kaşı-
ktan sonra cevap verdi :
— Harbden evvel bunu
yleyebilseydin seni tramva-
bindirir veya sinemaya
türürdüm, başbaşa kalırdık;
kat şimdi... Buldum, gel
rline gidelim!.

●

Meconey, cepheden Ameri-
daki karısına yazıyor :
"Bugün *yine iki şehir kur-*
rdık. Avrupada bir şehrin
rbestliğe kavuşması demek,
velâ Almanlar tarafından
inlerce bombalanması ve ele
çirilmesi, bir müddet sonra
Müttefikler tarafından bom-
lanması ve tekrar geri alın-
ası demektir. Bunun için
ştaki cümlemi düzelteyim :
ugün yine vaktile şehir olan
i yeri kurtardık!..„

bir yere saklanmış...

var. Sakın Hitler olmasın!

— Hitlerle Mussolininin ölümü beni pek müteessir etti...
— Mihverci misiniz?
— Hayır karikatüristim!..

Basit!

Yeni evli idiler. Kısa bir münakaşadan sonra kadın bağırdı :

— Nişanlı iken böyle konuşmuyordun ama...

Kocası sükûnetle cevap verdi :

— Biliyorum! Ama o zaman sen de daha naziktin, böyle gün aşırı para istemiyordun ki...

Şeker!

Goebels, bir mahzenin dibinde aç, susuz, rüya görüyordu. Rüyasında karısiyle mükellef bir sofra başındaydılar. Tatlıya sıra gelmişti. Bayan Goebels nazlandı :

— Artık her gün tatlı, her gün tatlı... Ne kadar sıkıcı şey değil mi?

Goebels hiddetle homurdandı :

— Evet şekerim!..

Haklı

Cécile Sorel'i, Paris geri alındıktan sonra, mahkemeye çağırdılar; süslenip püslenerek geldi. Her vakitki gibi herkesi büyüledi. Yargıç sordu :

— İşgal sırasında Almanlarla görüşmüşsünüz öyle mi?

— Evet, görüştüm!

— Onlarla işbirliği yaptınız mı?

— Bazı sahalarda, evet!

— Bunun bir suç olacağını düşünmediniz mi?

Cécile Sorel kemali safiyetle cevap verdi :

— Yoo! Almanlarla görüşmek ne diye suç olsun? Eğer bu zararlı bir şeyse ne diye Parise girmelerine müsaade ettiniz? Bırakmasaydınız!

●

Ne okuyorlar?

Bir Amerikan gazetesi on senedenberi Birleşik Amerikada ne cins şeyler okunduğu hakkında anket yapmış. Erkeklerin yüzde seksen beşi karikatürlerin altını, kadınların yüzde seksen beşi de moda mecmualarını okuyorlarmış.

Gazete ilâve etmiyor ama, anketin evli erkek ve kadınlar arasında yapıldığı kolayca düşünülebilir!

Zorla Baştan Çıkanlar

— Kısa Hikâye —

Davetliler on, on iki kişi kadar vardılar. Erkekler koyu renkte elbiseler giymişler, kadınlar süslenmişler, takmış takıştırmışlardı. Saat tam sekizde salondan içeriye giren Bahri bey ev sahibi Lâmia hanımefendinin uzattığı tombul elinin sıra sıra yüzüklerle bezenmiş parmaklarının uçlarını hürmetle öptü. Hayret dolu bakışlarını hızla etrafta dolaştırdıktan sonra sordu:

— Ne o.. Bizim Behire daha gelmedi mi?

Lâmia hanımefendi, her zamanki güler yüzlülüğü ile cevap verdi:

— Henüz o kadar geç değil ki.. Hiç şüphesiz otomobil bulamamıştır, tramvayların hali malûm.. Otobüsler de pek seyrek geçiyor..

Bahri bey, yeni kır düşmüş saçlarının karşıki aynaya kadar aksetmiş olan dağınıklığını tesadüfen görünce hafif bir yarım sol hareketile tekrar koridora döndü. Tarağını çıkarıp onları düzelttikten sonra içeriye girdi. Bütün misafirlerin ellerini sıktı, boş koltuklardan birine oturdu. Galiba herkesin karnı fazla acıkmış olacak ki soluk almadan, yemekten, börekten, tatlıdan, tuzludan söz açıyorlardı. Bir aralık kapı çalındı. Bahri bey, karısının geldiğini sanarak yerinden fırladı. Fakat, Nazife hanım ve kocası Şadan beyle karşılaştı. Yeniden gelip yerine yerleşirken Lâmia hanım efendiye:

— Âdeta merak etmeğe başladım, dedi, sabahleyin Behire bana yedi buçukla sekiz arasında muhakkak burada bulunacağını söylemişti.

Ev sahibi hanım nazik ve emin bir tavırla misafirinin heyecanını bastırmıya çalıştı:

— Telâş etmeyin canım, nerdeyse şimdi gelir!.

Bu sırada misafirlerden birkaçı toptan esnediler. Midelerinin boşluğunun sinirlerini kamçılamıya başladığı anlaşılıyordu.

Aradan birkaç dakika geçti. Bahri bey gene ayağa kalktı:

— Acaba, eve bir telefon etsem mi?. Ama, eğer âni bir rahatsızlığa uğramış, yahut bir mazereti filân çıkmış olsa o şimdiye kadar telefon etmiş bulunurdu, değil mi?

Nazife hanım bu noktada mükâlemeye karışmak ihtiyacını duydu:

— İlâhi Bahri beyefendi, dedi, siz eni konu evham getirmişsiniz.. Koskoca kadın İstanbulda kaybolmaz ya.. Allah saklasın, başına bir kaza gelmiş olsa kara haber çabuk duyulur!.

Erkencilerden Suphi beyle Nafia hanım da bu mutalâayı başlarile tasdik ettiler. Lâmia hanımın kocası Haldun bey buruşmaya yüz tutmuş çenesini kaşıyarak yeni bir keşfin düğümünü çözmüş gibi bir sevinçle bağırdı:

— Geç kalan sade Behire hanım değil ki.. Bizim Fikret te görünürlerde yok.. ama, zavallıyı hiç kimse sormuyor bile!.

Kahkahalar birbirini takibetti. Haldun bey, hırsla başını arkaya döndüren karısiyle göz göze gelince pot kırdığını anladı, önüne baktı.

Bahri bey bütün orada bulunanları unutmuş gibi ellerini arkasına koydu, vücudunu biraz ileriye verip sinirli sinirli aşağı yukarı dolaşmıya ve dudaklarının arasından yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz bir tarzda mırıldanmıya koyuldu:

— Saat dokuza çeyrek var.. Bizim kadıncağızın başına muhakkak bir felâket gelmiş olacak!.

Kapının zili birden salona aksetti. Lâmia hanım efendi koridordan haykırdı:

— Müjde.. Behireciğim geldi..

Biraz sonra elinden tuttuğu kara kaşlı, kara gözlü, ince zarif arkadaşını içeriye soktu. Behire hanım, bir taraftan misafirlere başıyle selâmlar veriyor, bir taraftan da Lâmia hanımdan özür diliyordu:

— Affedersiniz, kuafördе idim, cumartesinin her taraftaki kepazeliğini bilmem anlatmıya lüzum var mı? Hınzır adam, beni verdiği randevu zamanından tam bir buçuk saat sonra koltuğa oturttu.. Deli gibi dışarıya fırladığım vakit saat tam sekizdi, acele bir taksiye atladım.. Hiç şüphesiz on, on beş dakika sonra burada olacaktım.. Fakat aksi şeytanın işi yok.. Tam Harbiyenin köşesinde lâstik patlamaz mı? Orada artık araba filân bulmak imkânı da yok! Allahım sen bilirsin.. Tramvaylar hıncahınç.. Otobüs-

Kim bir Ev sahibi olmak istemez?

YAPI VE KREDİ BANKASI
ANONİM ŞİRKETİ

Bütün Sigortalarınız için

DOĞAN
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

İstanbul - Bahçekapı - Birinci Vakıf Han

Telefon. 24267 - 1

Telgraf: Banka - KREDİ / Sigorto - DOĞANTAŞ İstanbul

ler ondan beter.. Hırsımdan âdeta ağlıyacaktım.. Harbiye neresi, Maçka neresi.. O kadar uzun yol da yürünmez ya.. Bekle efendim, bekle.. Ne ise, bir Tünel - Maçka postasına kendimi dar attım.. Tabiî elimde olmıyan birşey.. Hepinizi bu zamana kadar aç bıraktım. kusurumu affediniz..

Lâmia hanımefendi, sinsi bir gülüşle:

— *Estağfurullah!*

ı bastırdıktan sonra ilâve etti:

— Asıl biz Bahri beye çok üzüldük.. Öyle merak etti ki sorma!.

Behire, Bahri beyin tatlı bir sevinçle aydınlanan yüzüne çapkınca bir fiske vurdu:

— Vah kocacığım, dedi, buna daha fazla müteessir oldum doğrusu..

Kapının zili yeniden çınladı. Uzun boylu, iri kemikli, esmer yüzlü mühendis Fikret bey elinde ince şeffaf kâğıda sarılmış bir karanfil buketile göründü. Anlattığına inanmak lâzım gelirse Löbon'da arkadaşlarile otururken lâfa dalmış, vaktin ilerlediğinin katiyen farkına varmamıştı.

Davetlilerden hiç kimse ağzını açıp ne Behire hanımın, ne de Fikret beyin maceralarının lehinde veya aleyhinde tek kelime söylemedi. Fakat hepsinin zihninden aynı düşünce geçti:

— Fazla ıkınıp sıkındıklarına, lüzumsuz tafsilât verdiklerine bakılırsa kendilerinden şüphelenmemizden çekiniyorlar!

Bereket versin Lâmia hanım:

— Yemeğe buyurun efendim!

Diye seslendi, ortadaki buz gibi söğüt sandalye takırdıları, yer taksimi münakaşaları arasında eriyip gitti. İçkinin beyinlere doldurduğu buhar, yemeklerin damaklara ve midelere yaptığı haz misafirlere Behire hanımla Fikret beyi beklemekten çektikleri ıstırabı unutturdu. Tesadüfe bakın ki, iki sanık sofrada yan yana düşmüşlerdi. Bununla beraber konuşuşları ve birbirlerine ikramları pek hararetli değildi. Acaba, mahsus mu yapıyorlardı?

— Bir görüşte kızın ne kumaş olduğunu anlamış..
— Elbette anlar, herif kumaş tüccarı imiş!

***

Gece yarısı, kapı en sona kalmış davetlilerin arkasından kapanınca Lâmia hanım, Haldun beye:

— Şekerim, dedi, öyle bir çam devirdin ki sorma.. «Geç kalan sade Behire hanım değil, Fikret bey de gelmedi! diye elâlemin ortasında hele kadının kocasının önünde hiç öyle bangır bangır bağırılır mı?

— Ben bu lâfı fena bir fikre kapılarak söylemedim ki..

— Sen o niyetle söylemedin ama, yarın öbür gün bak dinle.. Ötekiler kimbilir ne dedikodular yapacaklar..

Lâmia hanım, tahmininde yalnız bir noktada aldanmıştı. Dedikodu, daha o akşamdan başlamıştı. Yolda Fikretin koluna giren arkadaşı Cevat:

— Doğrusu, dedi, senin bu kadar zevk sahibi olduğunu tahmin etmezdim..

Fikret şaşalıyarak sordu:

— Anlıyamadım.. Hangi husustaki zevkimi beğendin..

— Bunda anlaşılmıyacak birşey yok.. Artık benden de saklamıya kalkarsan gerçekten ayıbedersin.. Behire ile işi saat dokuzlara kadar gezip tozacak derecede ilerletmişsin. Maşallah!

Fikret bir kahkaha attı:

— Allah kuru iftiradan saklasın.. Hani Behire ile aramızda böyle birşey olsa iftihar ederim, fakat şimdiye kadar birbirimiz için herhangi bir temayül duymak değil ya, yekdiğerimizin elini sıkarken dostluk hislerinden başka hiçbir şeye kapılmamışızdır. Hele bu akşam ikimizin de geç gelişi katiyen bir tesadüften ibaret!.

— Peki.. Peki.. İsrar edip te seninle bozuşmak istemem!

Eve döndükleri zaman Bahri bey de Behire hanıma lâstik patlama meselesine inanmadığını söyledi. Gecikmesinin asıl sebebini anlatması için kadıncağızı sıkıştırdı. Hakikatı açığa vurmazsa Fikretle aralarında bir münasebet bulunduğu şüphesine düşeceğini de ilâve etti.

On on beş gün içinde eş dost her iki tarafa öyle imalar yaptılar, öyle kinayeli lâkırdılar ettiler ki Behirenin de Fikretin de zihinlerinden aynı zamanda şu düşünce geçti:

— İkimizi birbirimize ne kadar da yakıştırıyorlar. Demek, aramızda böyle bir rabıta olursa şaşmıyacaklar, bilâkis takdir edecekler!..

Buluştukça, görüştükçe kaşları gözleri, boyları bosları, tavırları, hareketleri yekdiğerinin öyle hoşuna gitmeğe başladı, ruhları karşılıklı öyle sarmaş dolaş oldu ki ilk fırsatta birbirlerinin kolları arasına düşmekten kendilerini alıkoyamadılar.

A. Hidayet Reel

●

Ne arıyormuş!

Hitler ve arkadaşları gizli karargâhlarında harekâtın gelişmesini takip ediyorlardı. Bu sırada Goering haritanın bir başka köşesini tetkikle meşguldü. Hitler sordu:

— Yeni bir müdafaa cephesi mi arıyorsun?

Öbürü sükûnetle cevap verdi:

— Hayır! Pasifikte meçhul bir ada arıyorum!

Tefrika No. 9

Yazan : A. H. REEL

Zayıf, soluk tirşe ceketlisi hep onun tarafını tutuyor, sağda solda yürüyen iki genç ise lakırdıyı birbirinin ağzından kaparak alt perdeden ötekilerin mütalâalarına karşı koymak istiyorlardı. Ortada bir menfaat aykırılığı bulunduğu, kuvvetli bir pazarlık yapılmakta olduğu göze çarpıyordu.

«Belvü» kazinosunun sahibi, Hüseyin Dursun zayıf, soluk tirşe ceketli adama :

— Değil mi, Tahsin, sen söyle, diyordu, Bedia Çağlar için ötedenberi vere-geldiğimiz gecelik on lira çoktur bile.. Ama, bazı şarkıları gûya kendisi besteliyormuş.. Bestelemesin efendim, piyasa sanki bunları tutuyor mu? O şarkılar olmasa, ben ona okutacak daha iyi şeyler bulamıyacak mıyım sanki.. Kaldı ki biz bu şarkıları yapanın Bedia Çağlar olmadığını da pekâlâ biliyoruz.

Kazinonun idare müdürü Tahsin Tavas sükût ikrardan gelir, yolundan giderek birşey söylemiyor, önüne bakıyordu. Zühtü Zıpzıp birden atıldı :

— Canım efendim, bu kadar uzun söze ne hacet, eğer istediğimiz on beş lirayı vermiyecek iseniz kız zorla sahnenize çıksın diye direnmiyoruz ki.. İstanbulda kazino mu, bahçe mi yok.. Elimizi sallasak ellisi, başımızı sallasak yüzellisi... Bediayı Beyoğlu tarafında da İstanbul tarafında da yerleştirecek yer buluruz.. Değil mi Osman..

Hüseyin Dursunun yardakçısına karşılık Zühtünün de en samimî arkadaşı Osman Çapardan imdat beklemesi pek tabiî idi. Zühtüden bu katî cevabı alınca gazino sahibinin meseleyi birden kestirip atmak işine gelmedi. Biraz yumuşadı, kararı gene asıntıda bırakmıya ve lâtifeye dökmeğe çalışarak :

— Durun a efendim, dedi, niçin bu kadar acele ediyoruz. Nasıl olsa kendisini görecek değil miyiz, asıl söz ve hak sahibi de Bedia Çağlar.. O, bakalım, ne buyuracak !.

Zühtü Zıpzıp sırayı bozarak ileri geçti :

— Hüseyin bey, dedi, doğrusunu söylemek lâzım gelirse, sen Bediayı öteki sıra okuyucuları gibi bedavaya çalıştırmak istiyorsun ama, düşünmüyorsun ki Belvü, herhangi solo artistlerinden ziyade Beduş'un yüzü suyu hürmetine işliyor.. Hattâ onu soloya çıkarsan kaybetmek değil, belki daha fazla kazanırsın.. Ama, ben de henüz böyle birşeyi pek muvafık görmüyorum.. Henüz sırası gelmedi.. İnşallah o iş bu kış olacak..

Önü parmaklıklı bir apartmanın kapısında durdular. Kanadın biri açıktı. İçeri yürüdüler. Zühtü Zıpzıp önden koştu. Üç basamak merdiveni çıktı. Soldaki zile bastı. Biraz durdu, bir daha bastı.

Kapı açıldı, Bedia, vişne çürüğü bir ropdöşambrı kemiksiz gibi görünen vücuduna dolamış, sarı saçlarını kısım kısım bigudilerin kıskaçına teslim etmiş bir halde göründü. Yüzünün rengi soluktu. Gözlerinin kapak kenarları hafifçe kızarmıştı.

— O, merhaba Zıpzıp !.

— Merhaba Beduş, bak sana kimleri getirdim.. Hüseyin bey, Tahsin Tavas.. Bizim Osman da beraber..

— Buyursunlar..

Birbiri arkasından dört erkek dar kapının arkasında kayboldular. Antre küçük ve karanlıktı. Fakat sokağa bakan odaya girdikleri zaman içleri açıldı. Duvar yeni badanalanmıştı. Pencerelerde çiçekli kreton perdeler yeniliğin ve temizliğin verdiği gurur ve azametle sarkıyorlardı. Ortaya İzmir işi Kelle bir halının üstünde alçak bir masa konmuştu. Duvarlardan birini uzunca bir sedir baştan başa kaplamıştı. Karşı tarafta ise iki kadife koltuk bir Viyana işi iskemleyi aralarına almışlardı.

Hüseyin Dursun yere, tavana, sağa sola baktıktan sonra :

— Ooo.. Beduş hanım, dedi burası çok güzel doğrusu.. Güle güle oturun.. Darılma ama, Sıraservilerden inen yokuştaki pansiyonuna gelemiyorduk. Burada ferah ferah konuşabiliriz.. Biraz rahatsız olduğunuz yüzünüzden belli ama, eğer kendinizi zorlasaydınız, pekâlâ bahçemize gelebilirdiniz.. Bizi de güç bir durumda bırakmazdınız.. Aramızda teklif tekellüf mü var.. Eğer paraya ihtiyacınız vardıysa, size biraz avans verebilirdik..

Osman Çaparla Tahsin Tavas sedire ilişmişlerdi. Koltuğun birine Hüseyin Dursun, ötekine de Bedia Çağlar yerleşti. Zühtü Zıpzıp sandalyeye oturmakla ayakta dolaşmak arasında bir tereddüt devresi geçirmekte iken gazino sahibinin sözüne okuyucunun cevap vermesine zaman bırakmadı, atıldı :

— Çok şükür avansa ihtiyacımız yok, Hüseyin bey !.

Gazino sahibi başını sallıyarak imalı bir tebessümle gülümsedi :

— Öyle, Allah versin, Hafız gibi kaba tüylü bir kaz buldunuz, yolup duruyorsunuz..

Zıpzıp sinirli bir hareketle pantalonunun ceplerindeki ellerini birden çıkarıp havaya kaldırdı :

— O, dedi, sizin karışacağınız bir iş değil bayım !.

Sedirdekiler susuyorlardı. Bedianın başı önüne eğilmişti. Pazarlık ve alış veriş meselelerinde terslik kadar uysallığın da mühim bir rol oynadığını şimdiye kadar geçirdiği binlerce tecrübeye dayanarak pek iyi bilen Hüseyin Dursun derhal ciddîliği elden bırakarak sesine alaycı bir ahenk verdi :

— Canım, maksat lâtife, dedi, sen de amma çabuk kızıyorsun Zühtü !.

Gazino sahibi beş lirayı vermemek, Zühtü de ondan vazgeçmemek için bin dereden su getirerek lüzumlu lüzumsuz bir sürü lâf ettiler. Fakat sonunda Zıpzıp dayandı. Bedia istediği para verilmezse bahçeye adımını atmıyacağını yeminle tekidetti. Hüseyin Dursun okuyucunun elini iki avucu içerisine alarak :

— Beduş, dedi, iyi kızsındır, seni gerçekten severim, hani başkası olsaydı, dünyada bu kadar nazını çekemezdim.. Bu akşam gel de, istediğini yaparız.. Şu sırada beş liranın ne hükmü var. Onun için güzel hatırını kırar mıyım hiç..

Gazino sahibi ile Tahsin Tavas kendi dedikleri olmamasına rağmen işi tatlıya bağladıklarından memnun, çıkıp gittiler. Bedia yarım kalmış tuvaletini tamamlamak için banyoya geçti. İki delikanlı odada karşı karşıya kaldılar. Zıpzıp çetin bir savaşta zafer kazanmış bir komutan kadar gururlanmıştı. Koltuklarını kabarta kabarta aşağı yukarı dolaşmakta devam ediyordu.

— Bana bak, herifçi oğlu her gece için beş papeli boşuna gözden çıkarmadı. Farkındasın ya, karının elini iki avucunun içine alıp dakikalarca sıktı. Âdeta bizi enayi yerine koydu be !.

— O Tahsin de az değil.. Siz konuşurken şöyle yandan dikiz geçtim, hep Beduşu kestirip duruyordu.

(Arkası var)

AKIN KİTABEVİ

SÜLEYMAN NAZİF YEŞİLOVA

Akbabanın ve bütün gazete ve mecmuaların

GAZİANTEP

Satış yeridir. Akın Kütüphanesinde Akbabanın eski sayılarını, koleksiyonlarını, kitap neşriyatını her zaman bulabilirsiniz.

AKIN KİTABEVİ

Gaziantepte, fikir ve sanat akıncılarının en yeni uğrağıdır.

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz! Onu bir "Millî piyango,, bileti ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat

Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Evli bir genç bayan nasıl GÜZELLEŞTİ VE MES'UT OLDU?

Bayan G...

"Yalnız bir ay evveline kadar cazibesizis ve kıymetsizdim" diyor.

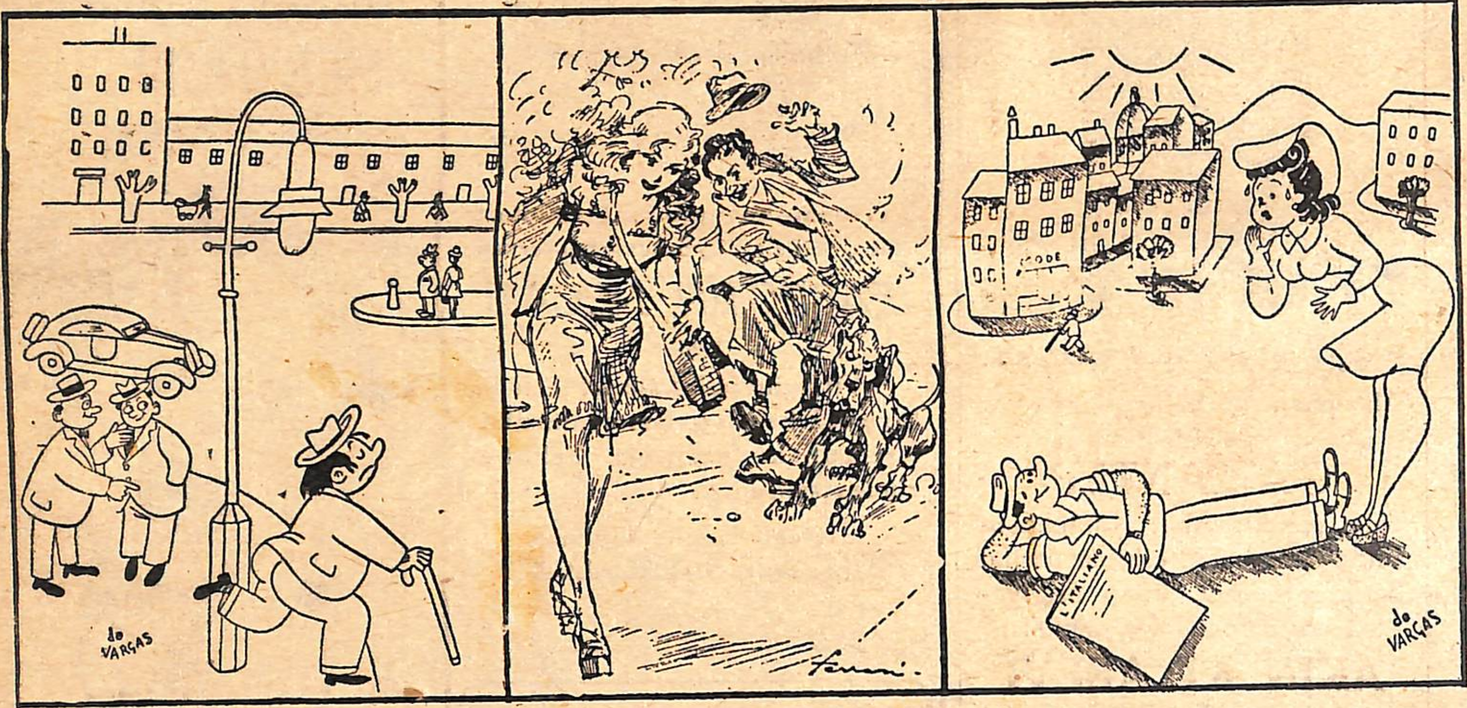
25 yaşında idim. «Bir kenara bırakılmaktan» korkmağa başlamıştım... Sık sık dans salonlarına devam etmeği tecrübe ettim. Fakat hiç bir erkeğin nazarı dikkatini celbedemiyordum. Henüz evlenmiş benden genç bir arkadaşım bana bir sır tevdi etti: «Erkeklerin takdir nazarlarını çeken taze, nermin ve açık bir cild ve şayanı perestiş bir tendir. Bu yeni ve şayanı hayret güzellik reçetesini sen de tecrübe et» dedi. Şimdi zevcimi ilk nazarda takdir ettiği göz kamaştıran bir tazelikteki genç ve nermin tenimi olduğunu itiraf ediyor.

Yaptığım şudur:

«Her akşam, yatmazdan evvel cild gıdası olan penbe renkteki Tokalon Kremini kullandım. Terkibinde, bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşf ve cild hüceyrelerinden istihraç edilmiş kıymetli bir unsur vardır. Siz uyurken o, cildi besler ve güzelleştirir. Sabahları da yağsız beyaz renkteki Tokalon Kremini kullandım. Birkaç gün zarfında cildim, kadife gibi yumuşak, gül yaprağı gibi taze ve nermin bir hal aldı, açık mesamelerim sıklaştı ve siyah noktalarla gayri saf maddeler kayboldu.»

Erkekler SİZİ cazip ve sehhar buluyorlar mı? Aksi taktirde hemen bugünden cild gıdası olan Tokalon Kremini kullanarak letafetinizi arttırınız veteninize hayat ve taravet veriniz. Tokalon kremlerini, cild için besleyici hiç bir unsuru ihtiva etmiyen âdi güzellik kremleri ile karıştırmayınız.

Dünya Karikatürleri

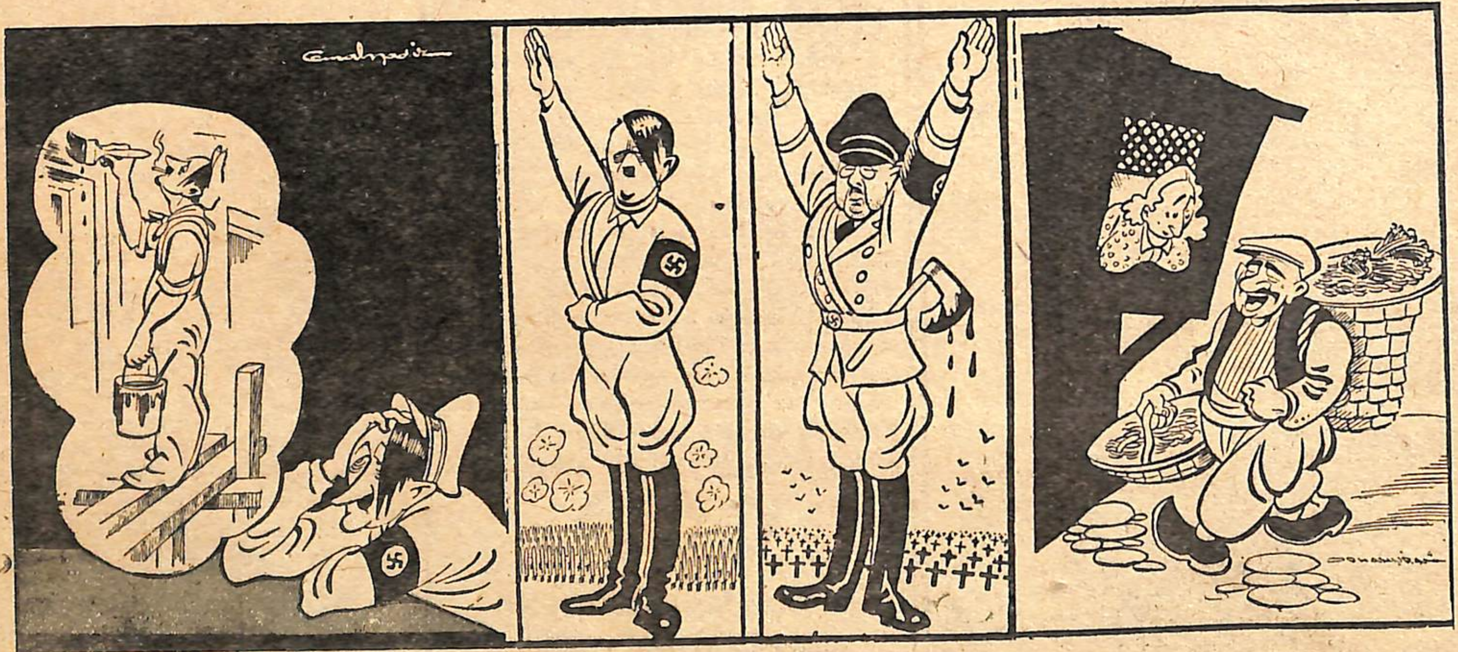

— Niçin bir direk görünce hemen dırıyor?..
— Altı yıldır o kadar çok "Köpek!„ dediler ki... Artık benimsedi!

Aç Avrupada :
Kadın — Köpeğiniz de sizin gibi çapkın.. Gözleri bacağımda...
Erkek — Ne yapsın bayan, o da benim gibi kaç yıldır ete hasret!

— Ayol, deli misin sen?.. Cadde ortasında yatılır mı?..
— Ne yapayım, hava parası vermeden sığınacak yer bulamadım!

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

"Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!..
— *Cumhuriyat* —

Alman militarizminin ezelî marifeti :
— Hazırol!.. — Yerinde rahat!..
— *Cumhuriyet* —

— Şuradan bir kilo ıspanak versene...
— Hele şükür sabahtan beri dolaşıyorum, evinde yemek pişirecek yağı olana ilk tesadüf ediyorum.
— *Şaka* —